האיכר והגנרל

זה קרה עוד לפני שנולדו הסבים של הסבים שלכם.
היפנים כבשו את העיר צ'צ'קה, התיישבו בה
והתרברבו "עכשיו אנו נשאר בעיר הזו. הקוריאנים
לעולם לא יוכלו לקחת אותה מאתנו."
ואז מלך קוריאה קרא אליו את הגנרלים שלו וציווה
להם לגרש את האויבים.

"ואם לא תצליחו לגרש אותם" אמר המלך
"אעשה מכם מטרות לאימון של הקשתים.
לפחות אז תהיה מכם תועלת כלשהי."
הגנרלים השתחוו למלך והלכו. ישבו
בבתיהם וחשבו איך ניתן לגרש את היפנים
מצ'צ'קה. העיר הזו נחשבה בלתי ניתנת
לכיבוש. סביבה צמחו שיחים קוצניים
שדרכם לא רק אדם אבל גם חיות בר לא
יכלו לחדור.
ימים שלמים חשבו הגנרלים איך למלא את
הצו המלכותי, אך שום דבר לא הצליחו
להמציא.

יום אחד הגנרל טו-יון-צ'יל עלה על תל
בקרבת צ'צ'קה וניסה למצוא מעבר
כלשהו בין השיחים הקוצניים. לא רחוק
מהמקום בו עמד טו-יון-צ'יל איכר זקן
חרש את השדה שלו עם שור שחור.
הגנרל לא שם לב עליו בכלל אך פתאום
שמע איך האיכר נוזף בשור:
"כמה זמן עוד תדרוך במקום אחד. הרי
אינך טו-יון-צ'יל שחושב במקום לפעול!"
הגנרל התרגז, ניגש לאיכר הזקן ושאל:
"איך אתה מעז ללעוג לטו-יון-צ'יל? הרי
הוא הגנרל המלכותי החכם ביותר,
האמיץ ביותר!"
אבל האיכר אמר:
"אם הוא כל כך חכם ואמיץ, למה עדיין
לא גירש את האויבים מצ'צ'קה?"
"האם אתה עיוור ואינך רואה שהעיר
מוקפת כולה בשיחים שלא ניתן לחדור
דרכם?" צעק הגנרל.
"מי מפריע למפקד גדול להשמיד
אותם?" שאל האיכר.

"פטפטן!" שוב צעק טו-יון-צ'יל "האויב שומר עליהם ביום ובלילה!"
"אם אדם אוהב את אדמתו, הוא חייב לדעת איך לשחרר אותה מאויבים" אמר האיכר.
"אתה טוען שתדע איך לגרש את היפנים מצ'צ'קה?" שאל הגנרל בלגלוג.
"יודע" ענה האיכר "שלח לי בעוד חמשה-עשר חודשים מאה חיילים טובים וצ'צ'קה תהיה שוב לעיר קוריאנית."
"אתה בוודאי שכחת, זקן, שקל יותר להחזיר חץ שנורה מקשת מאשר מילה שנאמרה. אשלח לך מאה חיילים בזמן שביקשת. אך אם לא תגרש את האויבים, אעשה תוף מהעור שלך!"
ובאומרו כך עזב הגנרל את השדה וחזר אל המלך.
המלך צחק הרבה זמן כששמע את הסיפור על האיכר ואחר כך אמר:
"צריך לעקוב אחרי הרברבן. שמא יברח ולא נוכל לערוף את ראשו."
למחרת מרגלים של המלך הסתובבו כל היום סביב ביתו של האיכר ובערב מסרו למלך:
"האיכר מדביק שקיות ניר קטנות כל היום."

עבר יום והמרגלים שוב סיפרו למלך:
"האיכר מדביק שקיות ניר מבוקר עד ערב."
במשך עשרה ימים סיפרו למלך על שקיות הניר הקטנות שהאיכר מדביק, וביום אחד-עשרי סיפרו שהאיכר התחיל לבנות עפיפונים מניר.
"הוא השתגע" החליט המלך.
אבל כעבור ימים אחדים מסרו למלך שהאיכר אסף את כל ילדי הכפר ויחד אתם מעיף עפיפונים מבוקר עד ערב.
המלך כעס מאוד. הוא רצה כבר לערוף את ראשו של האיכר אבל טו-יון-צ'יל השתחווה ואמר:
"מלכי הגדול, הבטחתי לרברבן הזה לחכות חמישה-עשר חודשים. הראש שלו לא יברח לנו."
"טוב, שיהיה כפי שאתה מציע" אמר המלך "רק תשמור שהבחור לא יברח לנו."
עבר הקיץ, הגיע הסתיו ודומה היה

שהאיכר שכח לגמרי על פגישתו עם הגנרל טו-יון-צ'יל.
כל הימים עסק רק בענייני המשק שלו, אסף יבול, סידר את הבית, אסף זרדים להסקה בחורף, תיקן רשתות דיג.
בלי להרגיש הגיע גם החורף ואחריו האביב. התקרב המועד שבו האיכר חשב לכבוש את צ'צ'קה. מרגלי המלך הופיעו בסביבתו לעתים כל פעם קרובות יותר, אך הזקן כאילו לא ראה אותם ועסק בעניינים משלו.
יום אחד במאי עלה על התל, בחן את השיחים הקוצניים מכל הצדדים ומרוצה חזר לכפר.
ליד ביתו הוא פגש את מרגל המלך, חייך אליו ואמר: "תגיד לטו-יון-צ'יל שבחודש השישי אחכה לחיילים שלו."
ובסוף הגיע הלילה הראשון של החודש השישי. מאה חיילים, מהטובים של צבא קוריאני, חמושים בקשתות חזקות, חצים חדים וחרבות כבדות הגיעו לכפר בו חי האיכר. בין החיילים היה גם תליין. המלך ציווה לו להביא את ראשו של האיכר אם הוא לא ישחרר את צ'צ'קה מהיפנים.
האיכר יצא אל החיילים ואמר להם:

"בואו אחריי, אבל בשקט מוחלט, כדי שאפילו עכברי השדה לא ישמעו אתכם."
החיילים הלכו אחרי הזקן. כאשר היו לא רחוק מהשיחים הקוצנים האיכר ציוה להם בלחש לעצור ולא לזוז. הוא בחר עשרה חיילים, הטובים והאמיצים ביותר, מסר להם פקודה כלשהי והם התפזרו בזחילה.
ופתאום, לא רחוק מהחיילים הקוריאנים, בעשרה מקומות בבת אחת הופיעה אש. הרוח נשבה ודחפה את האש אל השיחים הקוצניים. השיחים התחילו לבעור, להבות עלו עד השמיים והשיחים הקוצניים, המגינים על צ'צ'קה, הפכו תוך כמה רגעים לאפר.
"קדימה! קדימה!" קרא האיכר.
שום דבר לא הפריע כבר לחיילים הקוריאנים לתקוף את העיר. הקרב הסתיים מהר. היפנים היו אמיצים כל

הזמן שישבו אחרי הביצורים הקוצניים, וכשאלה כבר לא היו הם נכנעו מהר לחיילים קוריאנים.
שבויי המלחמה היו כה רבים שהאיכר ספר אותם עד עלות השחר. ואז לצ'צ'קה הגיע גם המלך עם הגנרלים שלו.
המלך ניגש לאיכר ושאל:
"אמור לי, איך אש הגיעה לגדר הקוצנית?"
"אמרתי לעשרה חיילים להדליק את העשב שצמח סביב הגדר, והרוח הובילה את האש אל השיחים."
"אתה משקר!" קרא טו-יון-צ'יל "סביב הגדר לא היו עשבים. אילו היו, הייתי בעצמי מדליק אותם ושורף את הגדר הקוצנית."
"ומי הפריע לך לזרוע שם עשבים?" שאל האיכר.
הגנרל התרגז עוד יותר.
"האם לא ידעת שהיפנים הרגו

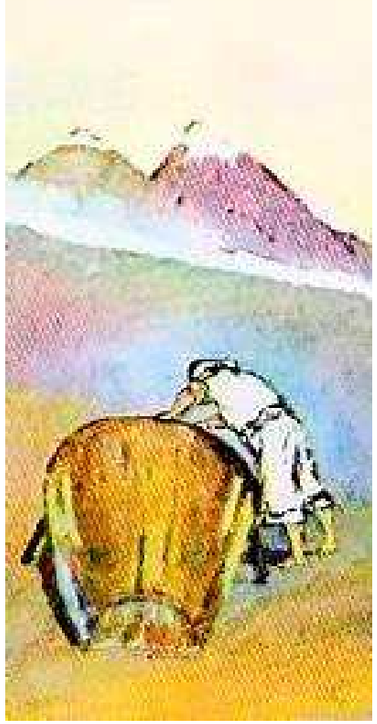

כל אחד שהתקרב לשיחים?"
והאיכר ענה:
"כדי ללחום צריך קשת, חצים וחרב. אך כדי לנצח צריך להיות חכם וערמומי יותר מהאויב. שמעו איך ניצחתי את האויב.
עשרה ימים הדבקתי שקיות ניר ומילאתי אותם במבחר זרעים של עשבים. עוד עשרה ימים הכנתי עפיפוני ניר. לעפיפונים האלה קשרתי את השקיות והעפתי אותם מעל השיחים. הניר נקרע על הקוצים והרוח פיזרה את הזרעים סביב לגדר הקוצנית. באביב הזרעים נבטו ועשבים גבוהים צמחו סביב הגדר. את העשבים הדלקנו הלילה והרוח הדליקה את הקוצים."
הגנרלים של המלך שמעו את סיפורו של הזקן וקראו בכעס:
"על דבר כזה יכולנו בעצמנו לחשוב."
השתחווה הזקן ואמר:
"קל מאוד לחטוב עץ שנפל, קל לחשוב על דבר שכבר חשבו עליו."
והאיכר חזר לחוף הנהר אל הדוגית שלו, והשאיר בצ'צ'קה את המלך המבויש ואת הגנרלים שלו.